

Так, не підлягають легалізації такі об'єднання громадян, а діяльність легалізованих об'єднань громадян забороняється в судовому порядку, якщо їх метою є: зміна насильницьким шляхом конституційного ладу та в будь-якій протизаконній формі порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підлив її безпеки, незаконне захоплення державної влади, пропаганда війни, насильства, розпалювання міжетнічної, расової та релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення, створення воєнізованих формувань (ст. 4 Закону України «Про об'єднання громадян»).

Держава не втручається в діяльність об'єднань громадян, надаючи їм широку автономію.

Законом України «Про об'єднання громадян» також закріплено право представників цих органів бути присутніми на заходах, які проводять об'єднання громадян, вимагати необхідні документи та одержувати у необхідних випадках пояснення.

Фінансові органи та органи податкової адміністрації здійснюють контроль за джерелами і розмірами прибутків та інших фінансових надходжень, а також за правильністю сплати об'єднаннями громадян податків. Зі свого боку, об'єднання громадян повинні представляти фінансовим органам декларацію про свої прибутки та витрати.

Контроль за виконанням об'єднаннями громадян чинних норм і стандартів може здійснюватися екологічними, пожежними, санітарно-епідемічними та іншими органами державного нагляду і контролю. За порушення законодавства об'єднання громадян несуть відповідальність у встановленому законом порядку.

Молодіжні та дитячі громадські організації наділені такими правами як: неухильно дотримуватися положень Статуту; виконувати рішення керівних органів Організації; брати активну участь у діяльності Організації; оплачувати членські внески, визначені Правлінням Організації; сприяти виконанню Організації його завдань; виконувати в повному обсязі договірні зобов'язання; вести інформаційну роз'яснювальну роботу, щодо діяльності Організації; власним прикладом підносити авторитет об'єднання; дотримуватись вимог статуту Організації.

Список використаних джерел:

1. Про молодіжні та дитячі громадські організації : Закон України від 1 грудня 1998 р. № 281-XIV // Відомості Верховної Ради України. 1999. № 1. Ст. 2.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ГРОМАДЯН НА МИРНІ ЗІБРАННЯ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Клименко Олександр Ігорович, аспірант НАВС, начальник відділу Державної реєстраційної служби України

Місцеве самоврядування – це форма самоорганізації населення на місцях, що виявляється в таких соціальних характеристиках, як самоуправління, самодіяльність, саморегулювання, самоконтроль. Як найпростіша природна форма організації управління будь-якої соціальної спільноти, самоврядування виявляється і втілюється у відповідних інституційних формах на всіх етапах еволюції суспільства й може розглядатися як спосіб координації соціальних зв'язків, що має на меті реалізацію групових потреб завдяки об'єднанню спільних зусиль.

У контексті становлення й розвитку громадянського суспільства в Україні місцеве самоврядування є інститутом, що забезпечує реалізацію прав та свобод людини та громадянина через самоврядне або публічне регулювання суспільних відносин на місцевому рівні й вирішення в інтересах територіальних громад питань місцевого значення. Місцеве

самоврядування є багатограним, комплексним політико-правовим явищем. Його сутність проявляється в наступних аспектах. Це: 1) один із фундаментальних принципів конституційного ладу; 2) одна з форм народовладдя; 3) підсистема публічної влади; 4) форма залучення громадян до участі у вирішенні питань місцевого значення; 5) право територіальної громади; 6) системна організація; 7) різновид суспільного управління.

Наведенні сутнісні характеристики дають змогу виявити достатню глибину організаційно-управлінського аспекту реалізації владної функції місцевого самоврядування, спрямованої на налагодження спільної діяльності місцевого співтовариства. Але виконання цієї функції в умовах формально існуючих інститутів самоврядування може здійснюватися по різному: від адміністративно-авторитарних, бюрократичних методів владарювання до демократичних, які повністю відповідають природі самоуправління.

Для українського населення завжди був характерним високий рівень самоорганізації та самоврядування (віче, ради, збори). Однак протягом часу, коли Україна входила до складу СРСР, традиції самоуправління були значною мірою втрачені. Нині, коли суспільство перебуває в стані перманентних криз, залишається лише сподіватися, що місцеве самоврядування буде динамічно відновлюватися, розвиватися та функціонувати.

Сьогодні, розглядаючи місцеве самоврядування в організаційному та функціональному аспектах, можна констатувати, що існують лише формальні підстави для характеристики влади на місцевому рівні як самоврядної. Органи і посадові особи місцевого самоврядування часто діють не стільки відповідно до потреб громадян, скільки за вказівками керівництва центральних та місцевих органів виконавчої влади. Вирішення питань місцевого значення здійснюється переважно за залишковим принципом, без урахування інтересів населення, досить часто в авторитарному режимі. Значною мірою це пояснюється тим, що система місцевого самоврядування в Україні сформувалася на основі радянської системи, від якої отримала у спадок централізовану вертикальну структуру, де переважали методи «ручного керування» й патерналістські традиції стосовно населення.

Демократизація суспільства, спроби переходу від прямого адміністрування до самоорганізації та самоврядування виявили значні недоліки існуючої системи управління, її неефективність у нових соціальних умовах. Система органів місцевого самоврядування в Україні не відповідає європейським стандартам, оскільки залишається неефективною, схильною до корупції, внутрішньо суперечливою і надмірно централізованою, закритою від територіальних громад, громіздкою й відірваною від потреб простої людини.

Інституційна структура місцевого самоврядування буде життєздатною й ефективною лише в тому випадку, коли вона буде створена на основі використання природного потенціалу самоорганізації населення. Наука менеджменту стверджує: лише 15 – 20 відсотків помилкових рішень допускається через невмілих виконавців, усі інші ваді – від недосконалої організації управління. Для удосконалення системно-структурної організації місцевого самоврядування, насамперед, необхідна реформа в ієрархії інститутів, розмежування функцій органів і посадових осіб. Істотно повинні змінитися розпорядчі та контрольно-наглядові владні функції – через посилення відповідальності, чіткий розподіл повноважень як по вертикалі, так і по горизонталі, ефективну взаємодію підсистем публічної влади та інститутів громадянського суспільства. Населення повинно отримати дієвий і доступний механізм контролю за діяльністю органів і посадових осіб місцевого самоврядування.

Правова політика у сфері місцевого самоврядування на сьогодні має будуватися на нових засадах. Законодавець керується переважно методом спроб та помилок, часто допускаються просто механічні запозичення тих чи інших юридичних інститутів, конструкцій з іноземного конституційного й муніципального законодавства та використання в законодавчих актах різних концептуальних підходів. У правових актах досить часто не враховуються природа, інтереси й потреби місцевого самоврядування. Безсистемність і суперечливість чинного законодавства є серйозною перешкодою для подальшого розвитку місцевого самоврядування як інституту громадянського суспільства і як структурного й цілісного механізму забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Відсутність узгодженої стратегії розвитку місцевого самоврядування в Україні негативно впливає на процес формування правової основи і, як наслідок, на стан правового регулювання відповідних суспільних відносин.

Водночас слід зазначити, що доктрина місцевого самоврядування поступово починає формуватися, її окремі положення отримують визнання й закріплення у програмних документах політичного характеру, рішеннях органів державної влади й органів місцевого самоврядування щодо його основних завдань, функцій, принципів, формування нової галузі — муніципального права, підгалузей права, інститутів, норм, юридичних механізмів, конструкцій, а також удосконалення методологічного інструментарію. Різні погляди правознавців, концепції й програми розвитку місцевого самоврядування є надзвичайно значущими для вдосконалення конституційного й правового регулювання, а також для право реалізаційної діяльності органів і посадових осіб місцевого самоврядування.

Коротко виклавши деяку інформації стосовно інституту місцевого самоврядування та його існування і функціонування в Україні не лише як організаційно-управлінського структурного механізму, але й як соціального явища, розуміємо, що даний інститут не існує сам по собі. Він створювався (впродовж тривалого історичного періоду) і постав перед нами сьогодні в тому вигляді, в якому його сприймає практична більшість населення країни. Але таке тривале історичне перетворення відбувалося не просто так. В цьому були зацікавлені: спочатку окремі особи, далі невеликі «колективні групи», потім цілі прошарки населення, як правило, одного регіону. Сьогодні такими прошарками називаються територіальні громади.

СОЦІАЛЬНЕ ТА ПРАВОВЕ ЗНАЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Малина Сергій Леонідович, ад'юнкт кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент заступник начальника кафедри конституційного та міжнародного права НАВС Демиденко В.О.

На сьогодні, з метою підвищення ефективності державного управління, Верховною Радою України ухвалено Закон України "Про адміністративні послуги" від 06.09.2012 № 5203-VI [1], який визначає правові засади реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у сфері надання адміністративних послуг.

Нормативне визначення адміністративних послуг у сфері діяльності органів виконавчої влади із забезпечення прав громадян, це результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону.